

L'AUU

Donatius del doctor Danes T.

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

NUM. 6

OLOT 29 D'AGOST DE 1914

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanc de tots els capitalistes, però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: 20 CTS., perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

Nº 2738.

Home menos cèlebre

Homo doctus et plaga comerciandi.

MITG EN SERIO I MITG EN BROMA

Essent igualment interessants totes les seccions que tenim establertes en aquest popular setmanari, la gent, el nostre estimat públic ha donat l'importància merescuda a la secció d'*homes i Figures*, perquè des d'ella hem anat posant en evidència a alguns homes nous de la faràndula que per desgràcia encara perdura, en les polítiques costums olotines. I el pròhom que ha cridat més l'atenció dels sabis comentaristes ha sigut l'elegantíssim Max Linder, perquè lo que d'ell se digué en la secció de referència es la veritat pura i sense trampa, coneguda fins dels bordegassos que juguen a *foot-ball* en els carrers i places de la molt lleal ciutat d'Olot. Malgrat tenir la veritat per norma en totes les nostres bromes, el Sr. Max s'ha enfadat, no saluda a persones que pren per altres i fins hi ha qui diu que ha estat malalt.—Vivament ho deplorem perquè no es intenció nostre la de fer mal a ningú.—¿Es que la relació verídica de la vida política d'un home tant variable, com en Max Linder, posada en lletres de mollo se converteix en una senyora verdulera que escup paraules insultants? es que l'escriure els llunatismes d'una persona coneguda més pels seus defectes que per les seves qualitats, n'hi ha per enmalaltir-se? Lo que si n'hi ha per enfadar-se, lo que si treu de pollaguera i fins fa perdre la salut, es lo d'aquelles campanyes apassionades i difamatòries que, amb el seu càrrec de director autoritzaba des de *Revista Olotina*, contra persones digníssimes i integerrimes que allavors figuraven en la política local. Que repassí el llibre de la seva consciència i veurà la multitud d'acusacions que'n aquet sentit registrades hi te; que's recordi d'aquell senyor que atacà de la manera més vergonyant i despiadada, convertint-lo en continua víctima, dels dictaris d'aquell seu periòdic, i únic dels detractats que una volta precipitat a una dolorosa malaltia cometé el noble geste de no donar-se de baixa de la seva llista de clients. I tot alló era en nom del progrés, en nom de la cultura moderna. ¡Migrat concepte en tenia, a pesar del seu talent! d'aquet talent que tantes vegades els aduldors li han dit que te, però que nosaltres mai n'hem fet cas, mai hi hem cregut, perquè mai li hem vist en lloc.

Mes no seguim per aquet camí, car veiem que'ns anem posant una mica massa serios, no valguent el cas la pena. La qüestió es fer broma, força broma, i fer broma del nostre Max Linder arriba a esser el *disloque*. ¡Ell tant serio, tant letxuguino, tant formal, tant tocat i posat en totes les seves coses!

Altremet, doncs, que's pensava, ¿que tant bon punt s'assentés en aquell silló que li va tant gran, vindria a esser un rei de la famosa Arcadia? No, senyor, no; li hem de tornar la pilota, li hem

de fer purgar totes les seves culpes, rient-nos de V. fins que'l ventre ens fassi mal.—¡Aixís hus reventessiul-deu ell pensar.—Pero home de Deu, sápigga guardar les apariències, dissimuli els seus enfados, sacrificui'ns aquell salud tant característic en la seva persona petroniana, dirigexi'ns un d'aquells somriurers mefistofèlics que no mes guarda per a les grans solemnitats, no'ns regategi les expansions del seu esperit infantil, o sino estem perduts. Si quan nosaltres ens burlem de V. se posa a riurer, si quan agafem L'ALL i li espremem el suc cim del seu caparró carregat de pardalets V. no s'enfada gens i continua dirigint-nos fines saludances, nosaltres petarém de dents per la seva indiferència, i allavors els seus conciutadans podràn dir amb tota la raó que comensa a tenir talent, i en temps futurs els nostres fills li faràn un monument, vestit de serafi, al bell mitg del llac del Parc per a perpetuar el recort de la seva exemplar i caricaturesca persona.

HOMES I FIGURES

Figureu-vos, caríssims llegidors, que avui L'ALL es una capsa de sorpresa que teniu entre vostres mans feineres; obriu-la amb molt cuidado perquè no 's fassi gens malbé, i... ¡catacrac! sortirà la vera efigie de la notabilíssima persona que tenim l'alt honor de mapar en la plana de preferència. De segur que la coneixeréu, sens tenir necessitat de llegir el seu apostòlic nom.

Es de cara guapa i fina com un *bibelot* de Sevres, i encara que serio com un municipal de cavall, de tant en tant se dissipa consentint-se certes brometes en les tertulies cafetines del Centre de Catòlics. Si en aquestes se presenta un problema social o polític de difícil solució, ell seriosament hi diu la seva, logrant que 'ls concurrents se l'escoltin desseguida amb posat admiratiu i diguin entressí: ¡Quin cap!

Es llicenciat i doctor; i n'està tant content d'aquets dos títols, que, quan assisteix a algun enterro, funerals o professó, no's descuida mai d'exhibir les gires purpurines. Un dia que un escolà va fer la travessura d'amagar-les hi en un caixó de mals endressos que hi ha en la sagristia de la Parroquia, va posar-se tant irat que semblava que les portés enganxades en les seves galtes doctorals; però, tant bon punt les trovà en el caixonot, per haver-li xerrat un altre escolà que portava rabia al delinqüent per que aquet s'havia begut el vi de les canadelles no deixant-ne gota,—se lés posà sens perdre estona i després clavà una solemne plantofada al autor d'aquell delicte que encara somiqueja.

Te molts enemics; però, des de que remena amb aixó de la *Comparativa*, els que li tenen

mes malícia son els comerciants de comestibles, perquè diuen que els fa anar al cel per una via que no es la religiosa. Com que no 'l poden veurer ni en pintura, tenim por de que demà el mati els carrers d'Olot estiguin sembrats de troços d'aquest número de L'ALL.

Una senyoreta poetisa, com aquella cèlebre Na Floresta, filla d'un ex-comerciant de fideus que ja es a la glòria, ens ha enviat aquest vers que, a modo de epitafi, escrigué amb guix darreta la porta de la que fou botiga de son pare. L'insertem amb molta reserva i eludint tota classe de responsabilitats:

El doctor Pujol
ja fou un bon capellà;
pero va
traficar amb bacallà,
fideus, sardina, arroç
i altres coses de menjà,
i està clà
va tornar-se un gran bunyol.

EN JHON FINSTER

En Jhon Finster, l'afamat *dandi* que fa perdre el seny a les modistes i cotillaires barcelonines, vingué a passar dos dies entre nosaltres i al costat de la seva família. Al Passeig del Firal, aont té la casa, s'hi notà mes concurrencia que de costum i en el ball del Casino sigué'l blanc de les mirades femenines que sovintment se senten amorosament ferides al devant del pollo impecable dels lentes d'or. I ell sempre indiferent, sempre galàn i triomfador i amb aquella rialleta de sultà capritxós que brilla coquetonament en els seus llavis de llet i roses....

¡Mes ai! i perquè serà que aquest cop, quan en Jhon Finster se despedia de nosaltres a la portella del vagó del tren, s'esmortuí de sopte en els seus llavis aquella frévola rialleta i una llagrimona eròtica's destilà silenciosament per dessota dels vidres dels seus lentes daurats? ¡Oh misteri inexplicable! I a l'hora que el tren marxava, una hermosíssima nena des de el Passeig de Sant Roc movia a l'aire un mocadoret blanc, blanc com la ma de lliris que servava la sensació d'una estreta ardorosa i significativa....

SUCCESSOS DE L'ANY 1939

que coneixem per la nostra clarividencia

En la gran Plaça de Toros d'aquesta ciutat, prompte hi debutarà el cèlebre picador Geroni Gelabert (a) *Dentitas*

Segurament demà diumenge, tindrà lloc la solemne inauguració d'un estupende monument que'ls intel·lectuals olotins dediquen a la memoria

d'aquell gran pedagog que s'inmortalitzà per les seves gloses firmades amb el modest pseudònim de *Xava*.

Se'ns ha dit confidencialment que'l digníssim i obès xacolater D. Martí Quer, amb motiu d'haver sigut reelegit concejal, ha posat ordres enèrgiques a la seva gegantina muller, per a que durant la seva concejalía no'l comprometi buidant les sobres dels menjars a la font del costat de càla Carne Bacallanera.

En un dels solars que linden amb els terrenos que fa 26 anys va regalar a Olot el seu fill predilecte D. Manel Malagrida, s'hi ha edificat la segona casa.

Sembla que aviat se n'hi construiràn d'altres per haver desaparegut aquelles montanyes russes que hi havia per carrers, les quals eren causa del retraiment en que's mantenien els propietaris dels solars.

El *sanyó* Barnadas s'ha enfadat. No sabriem pas que dir-li.

Porten els diaris que va ser perquè, en temps llunyants, volia ésser Director de L'ALL; pero com tot ho espatlla, no se li donà aquesta preferencia per por de que'l convertís en *seba*.

Llavors L'ALL hauria fet plorar, com el partit que *dirigeix* el *sanyó* Barnadas sense adictes.

LLEGENDA XINA

Massa sabràs, lector impacient i amable, com el Sr. Xuclà es un home essencialment nocturn. Si per detalls certíssims no haguessis ja coneixensa d'aquest plaer misteriós que trova nostre estimat amic en l'espectacle de les rates pinyades i en les converses dels *serenos* i de tota mena de gent trenuidadora, el fet tan sols de tenir domicili en l'acreditada «Fonda de la Estrella» precisament, ja fóra indicatiu una mica sospitos. Però nosaltres sabem del Sr. Xuclà una historia que 'ns ha aclarit en algùn punt l'enigma d'aquesta adoració ferventa i rara a Nostre Dòna de la Nocturnitat: sàpigues, doncs, que 'l Sr. Xuclà nasqué a la Lluna. Per xò, si be t'hi fixes, trovaràs en éll cert tarannà qui fa semblar-lo, mes que un veï pacífic inofensiu d'aquest bellíssim terme municipal, ilustre protagonista d'alguna pàlida llegenda xina del temps d'Hamamatsú.

Ell fou amat un jorn de la princesa Cheu, filla de Nalihira, quan el Sr. Xuclà es deia Kumiki i habillava el seu cos amb un flamant vestit de seda groga. El seu amor fou dit en uns maravellosos *haikai*, celebrats en tot l'Imperi, que li valgueren l'honorable titol de «Gran fill de la Lluna» i el poguer seurer en la mateixa taula de

l'Emperador. Declarava el sentit dels «*King*», llibres sagrats, i preveia tots els destins dels homes.

A voltes per a distraure de l'enuig a la minúscula i graciosa primpcesa li construïa galls de paper o li ensenyava de jugar a la mona. Mes tard va iniciar-la en els secrets de la bescambrella, qual joc fou declarat sacríleg i condemnat Kuniki a l'extradició. Foren en va les amoroses súpliques de Cheu, filla de Nalihira.

Desenganyat de la justícia humana Kuniki decidí entornar-se'n a la Lluna, son país natal on viu encara en companyia del somia-truites, gallófol i altres devots enamorats d'aquesta llupia literaria, escarni de sentiments morals i religiosos, que s'anomena pomposament «El Deber».

¿Te doncs, el dó Kuniki de l'ubicuïtat? Aquest es el problema. Si haguéssim, però de creure amb els dictats d'una Musa amiga qui'ns feu aquelles curioses revelacions i altres encara, no tant com l'ubicuïtat, Kuniki te el do meravellós de la metamorfosi qui fa que en terres d'Olot sia el mateix Sr. Xuclà que tots coneixem prou per mor de les seves vastíssimes calces negres i de la seva cavernosa veu, digne d'un ésser antidiluvià.

¡SENYORETES, NO HI HA DRET..!

Durant aquets dies que estem passant en espera de la calor que per ara no vol venir, corren per tot arreu bandades d'hermoses colometes oferint als coloms, joves i vells del gènere masculí, uns paperets que hi ha les cifres de la taula numérica; pero no'ls ofereixen per pura galanteria, sinó que a canvi d'ells i pel procediment d'un atracador sonriure d'aquelles cares boniques, hus fan saltar els ralets de la butxaca. Si a cada infeliç se li acostés per una sola vegada una d'aquestes picarones individuals fent els hi comprar quisquins articles de la seva botiga ambulànt, no hi tindriem res a dir; pero ¡llampal de la manera que ho fan elles, seguint instruccions presidencials, ens fa recordar aquell celebre *couplet* de *La Peseta enferma*:

«Timo, timo, timo,
timo, timo, tea:
aquel que no tima
no tiene verguenza...»

I la veritat, simpàtiques senyoretetes seguint per aquest camí, aviat ens hauràn de fer caritat a nosaltres.

¡Una mica de consideració per aquets pobres que'ns ha hem de menester!

Ara no estem per bromes, i anem pels organitzadors o organitzadores.

Ja veiem que tot aixó i les festes que tenen projectades es a benefici dels pobres captaires que ja no truquen a les portes ni pululen pels carrers ensenyant el mal i la miseria; pero consti que no es aquesta la forma de practicar la verdadera caritat cristiana, ja

que aquesta queda sintetisada amb aquelles paraules santes de Jesús: *El que fa caritat als pobres, la fa a mi mateix; però doneu l'almoina amb la ma dreta sens que ho veigi la ma esquerra*, quals paraules condemnen d'una manera explícita i terminant la filantropia i totes aquestes festes aristocràtiques que's preparen i que baix la capa de la caritat, serveixen no mes per a divertir als que hi concorren. Aixís ho entenguerem al jesuïta P. Matas explicant el significat de les divines paraules des de tots els pulpits aont predicava i l'immortal poeta Mossen Cinto que, no volguent contribuir a una diversió pseudo-caritativa, li valgué la enemistat d'una orgullosa i encopetada familia barcelonina que fins allavors l'havia protegit.

Aixó per lo que's refereix a la part moral d'aquesta caritat moderna que s'han inventat alguns desvaigats. Després ve la part material, la que molesta mes a la gent per el cúmul de Confraries, Conferencies de S. Vicens, Escoles diurnes, nocturnes i dominicals i ara, una volta extingida la mendicitat que hus compromet a entregar una quantitat cada setmana, funden un *Ropero* amb quotes mensuals, venen números de sorteig i organitzen festes pidolaires a S. Roc, tot lo qual constitueix un abús intolerable i un saqueig continuat a les butxaques dels pobres paganos.

Lo que dicm tothom ho sab, tothom s'en queixa de baix en baix pero tothom calla sofrint-ho com una plaga incoitable.

Sembla que amb lo dit ja serem prou criticats pel nostre *desvergonyiment*.

MUNICIPALERÍA

¡Sempre n'ha de passar de fresques!

Aquí tenu en Nasi Pagés, aquest noi et que forma part d'aquella alabada joventut de nostre Municipi, que s'oposa, fundant-se en unes raons que farien riurer a un gos de presa, a la concessió d'una quantitat per a formar un capitalet que ha fer més descansats els anys del mestre de la literatura espanyola contemporanea, l'insigne autor dels «Episodios Nacionals», D. Benet Pérez Galdós.

Savem que l'incipient lumbrera edilicia gendre d'en Carlets, ha considerat que amb 70 anys i pico i unes catarates bi oculars que pateix el pobre Pérez Galdós, junt amb la miseria que li produëixin les obres, ja'n te suficient per viurer la seva pobresa. Aixó ens demostra que tota la ilustració d'en Nasi se reduceix a haver llegit uns quans llibrets... de paper de fumar i res més; d'altre manera no contribuirà a fer una nova víctima del quixotisme espanyol, que havent-ni ja tantes ens haurien de fer caure la cara de vergonya

AVIS; per causes agenes a nostre voluntat tirem aquest nombre amb aquest paper, fins esperar d'un altre millor, i no posar-ne de blanc que fa «Deber».